

[Knud Kristensen.]

det, han havde sagt i sin første Tale. Da han blev anholdt paa det, og der blev spurgt, hvad han mente, saa løb han, som sagt, fra en stor Del deraf. Jeg skal nævne nogle enkelte Eksempler herpaa. Jeg opfattede det ærede Medlems Udtalelser den Dag — jeg kunde ikke citere det, for det var umiddelbart efter, at han havde talt — saadan, som jeg gav Udtryk for det i følgende Linier, som jeg med den højt-ærede Formands Tilladelse skal citere. Jeg maa maaske med det samme bede den højt-ærede Formand om Tilladelse til at oplæse nogle enkelte Citater, de skal hverken blive lange eller særlig mange. Jeg gav, som sagt, Udtryk for den Opfattelse, jeg havde faaet af det ærede Medlems Tale paa et bestemt Punkt ved følgende:

„Fremdeles sagde det ærede Medlem, saa vidt jeg forstod, at Over-Skyldraadet maa ikke ændre en Ansættelse, som Skyldraadet har foretaget, hvis dette har foretaget det efter bedste Skøn.“

Det ærede Medlem blev svært forarget over denne Gengivelse, det var ganske urigtigt citeret, og hvis han havde sagt noget saadant, var det det rene og skære Vrøvl. Lad os da nu se paa, hvad det er, det ærede Medlem har sagt. Efter at han havde nævnt nogle Tal fra Jordvurderingerne paa Fyn, sagde han:

„Men her kommer den Besynderlighed frem, at Nedsættelsen ikke er sket efter Indstilling af Skyldraadene, af Vurderingsraadene. Jeg rejser da det Spørgsmaal: Har Vurderingsraad og Skyldraad fulgt de Direktiver, som er givet af Over-Skyldraadet for Vurderingens Paabegyndelse? Thi hvis dette er Tilfældet, er det fuldkommen utilstedeligt, at man underkender deres Afgørelse.“

Man vil altsaa se, at den eneste Forskel er, at medens jeg har sagt: hvis de har vurderet efter bedste Skøn, har det ærede Medlem sagt: hvis de har fulgt de Direktiver, Over-Skyldraadet har givet. Nu vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det altovervejende Direktiv baade i Loven og fra Over-Skyldraadets Side er, at man skal vurdere efter bedste Skøn. Det er det, der behersker det hele, det er det fundamentale Direktiv, saa jeg ser i Virkeligheden ikke nogen væsentlig Forskel. Men jeg vil da spørge det ærede Medlem, hvad er det for Direktiver, som, hvis de er fulgt, medfører, at en forkert Afgørelse ikke kan gøres om. Hvad er det for Direktiver? Maa vi ikke faa det at vide, saaledes at vi virkelig ved, hvad

det ærede Medlem kritiserer os for. Lad os sige, at det ærede Medlem har vurderet Wedellsborg og fundet, at den var sat urimeligt højt og burde sættes ned. Hvad er det saa for Direktiver, det ærede Medlem mener der kan berettigede ham til, ja, endog forpligte ham til ikke at foretage nogen Nedsættelse? Naar en Mand har klaget over Vurderingen af sin Ejendom, og Over-Skyldraadet tager ud og ser paa Ejendommen, saa er der efter min Mening ingen Direktiver, der kan afholde det fra at følge dets Pligt til at sætte Ejendommen til, hvad det mener den er værd i Handel og Vandel. Det er efter min Mening ikke alene dets Ret, men ogsaa dets Pligt, men jeg forstaar, at det ærede Medlem har en anden Mening, ider han vil følge visse Direktiver, uanset om de er rigtige eller ikke. Jeg vil bede det ærede Medlem om at give os nærmere Oplysning, det er rart, naar man bliver kritiseret, at faa at vide hvorfor, saaledes at man eventuelt kan rette det eller gaa imod det. Et andet Eksempel: Da jeg gengav det ærede Medlems Udtalelser om, at saadanne Vurderinger ikke maatte have tilbagevirkende Kraft, sagde det ærede Medlem, at han havde aldrig sagt, at Over-Skyldraadets endelige Afgørelse ikke maatte have tilbagevirkende Kraft, men han havde paavist, hvilke uhyre Vanskeligheder der derved vilde opstaa for Kommunerne i deres Administration, og hvor urimeligt det var, at man skulde kunne komme 2—3 Aar efter og kræve Omvurdering. Hvad er det da, det ærede Medlem har sagt? Jeg skal ogsaa læse det op. Efter det, jeg før citerede, sagde han:

„Men saa kommer jeg til det, som forekommer mig at være det aller-værste. Det er dette, at man forlanger, at disse Nedsættelser, som Overskyldraadet foretager, skal have tilbagevirkende Kraft fra 1. Januar 1927. Dette er fuldkommen urimeligt,“

og derefter skildrer det ærede Medlem, hvilke Ulemper det vil have for Kommunen. Men hvis det ikke er at sige, at Vurderingerne ikke maa have tilbagevirkende Kraft, saa forstaar jeg ikke Dansk, i hvert Fald ikke det Dansk, som det ærede Medlem benytter sig af. Men jeg er glad ved, at det ærede Medlem baade i Dag og ogsaa forleden Dag vil gaa fra det igen, thi det er et ganske uholdbart Standpunkt at sige: jeg har vurderet denne Mands Ejendom, og jeg maa indrømme, at jeg har sat den for højt, det offentlige har krævet for meget af ham; men alligerel mener jeg, det er urimeligt,